UTENOS MIESTO SENOSIOS KAPINĖS

Aleksandras Bolcevičius (Aleksander Bolcewicz) (apie 1815-1882) – Utenos dvaro savininkas. 1879 m. Utenos gaisro metu sudegus mediniams dvaro pastatams, jo valdymo metu pastatyti iki šių dienų išlikę raudonų plytų dvaro rūmai, ūkio pastatai, įkurti sodai. Dvarininkas prisidėjo prie Utenos Kristaus Žengimo į dangų mūrinės bažnyčios ir mūrinės varpinės statybos.

Teodora Bolcevičienė (1840-1900) – po vyro Aleksandro Bolcevičiaus mirties valdžiusi Utenos dvarą su sūnumis Aleksandru (1878–1928, mirė ir palaidotas Tčevo kapinėse, Lenkijoje), Teodoru (1881-1904, palaidotas šeimos kapavietėje Utenoje) ir dukterimi Teodora (1874–?, palaidojimo vieta nežinoma).

Karolina Ona Praniauskaitė (1828-1859) – poetė, vertėja, pirmoji moteris, minima lietuvių literatūros istorijoje, turėjusi įtakos poeto Antano Baranausko kūrybai. Iki savo mirties poetė gyveno pas brolį Utenos kleboną Otoną Praniauską. Nors tikslus jos kapas nežinomas, Stasio Karanausko sukurtas jai skirtas simbolinis stogastulpis pastatytas prie pagrindinio senųjų miesto kapinių tako.

Otonas Šreiberis (1847-1900) –1879 metais gydytojas gyveno ir dirbo Utenoje. Manoma, kad šis gydytojas buvo pakviestas silpnos sveikatos dvarininko A. Balcevičiaus, kuriam buvo reikalinga nuolatinė priežiūra. Atvykęs iš Varšuvos į Uteną, O. Šreiberis čia išdirbo 20 metų. Tai – pirmas žinomas gydytojas, palikęs ryškesnį pėdsaką Utenos medicinos istorijoje. Palaidotas Utenos senosiose kapinėse.

Antanas Šuatelis (Švatelis) (1849-1913) – Lietuvos katalikų kunigas, nuo 1901 m. tarnavo klebonu Kristaus Žengimo į dangų parapijoje, organizavo bažnytinį chorą, itin didelį dėmesį skyrė jaunimo švietimui: 1907 m. kiekviename parapijos kaime įsteigė po mokyklėlę, kuriose dirbo jo paruošti mokytojai, rėmė jas pinigais. 1907 m. Utenoje įkurtai „Saulės“ bibliotekai kunigas atidavė visas savo lietuviškas knygas ir šelpė finansiškai. Rūpinosi naujos klebonijos statyba, joje įsteigė biblioteką–skaityklą, kuriai pirko knygas, rūpinosi, kad prie bažnyčios būtų pradėti statyti Liaudies namai. A. Švatelis pasižymėjo ir blaivybės skleidimo darbuose, buvo pagrindinis Utenos Labdarių draugijos rėmėjas.

Antanas Vadopalas (1872-1919) – nuo 1906 Utenoje dirbo gydytoju, o 1909 m. dirbo ligoninės vedėju naujai pastatytoje ligoninėje, kurios statybai žemės sklypą dovanojo Utenos dvarininkas A. Balcevičius, o ligoninės statyba rūpinosi Vyžuonėlių dvarininkai Veriovkinai.
Pirmojo pasaulinio karo pradžioje, 1915 metais, ligoninės vedėjas gydytojas A. Vadopalas mobilizuotas į carinę armiją ir paskirtas pulko vyr. gydytoju. 1918 metais A. Vadopalas grįžo į Uteną ir ėmė kovoti prieš čia siautusią dėmėtosios šiltinės epidemiją, kuria pats užsikrėtė ir 1919 metų birželio 7 dieną mirė.

Pranciškus Turauskis (1877-1919) – Lietuvos katalikų kunigas, visuomenės veikėjas, nuo 1906 m. dirbęs Utenos bažnyčios vikaru, nuo 1913 m. iki 1919 m. – Utenos parapijos administratoriumi ir kapelionu. Įsteigė pirmąjį knygyną Utenoje, „Saulės“ švietimo draugijos skyrių, 10 pradinių mokyklų; Spitrėnų bažnyčios statytojas, Utenos „Saulės“ progimnazijos steigėjas. Rašė straipsnius spaudai, pasirašydamas „Raseinių Magdės“ slapyvardžiu. Kaip aktyvus visuomenės veikėjas P. Turauskis buvo vienas iš 22 organizacinio komiteto narių, kurie rūpinosi 1917 m. rugsėjo mėn. Lietuvių Vilniaus konferencijos suorganizavimu, kurioje buvo išrinkta Lietuvos taryba.

Konstantinas Jasiukaitis (1882-1941) – knygnešys, spaudos darbuotojas, rašytojas, visuomenės veikėjas, laikraščio „Panevėžio balsas“ redaktorius. Jo kūryba – apsakymai, feljetonai, literatūros kritikos straipsniai buvo spausdinami žurnaluos „Ūkininkas“, „Varpas“, savaitraščiuose „Rygos naujienos“, „Žarija“.

Juozas Bakšys (1884 – 1925) – Insbruko universiteto teologijos daktaras, vikaras, dėstytojas, pasižymėjęs plačia kultūrine ir politine veikla. 1913 m. – 1916 m. dirbo Vilniaus Visų šventųjų bažnyčios vikaru, lietuvių mokytojų kursų dėstytoju. Steigė lietuviškas organizacijas, rengė susirinkimus, vadovavo Vilniaus

blaivininkams. 1917 m. dalyvavo Vilniaus konferencijoje, vėliau dirbo Merkinės bažnyčios kunigu, skatino jaunimą stoti savanoriais į kovą dėl Lietuvos nepriklausomybės. 1921 m. buvo paskirtas Žiežmarių vidurinės mokyklos kapelionu, vėliau tapo pirmuoju Merkinės progimnazijos direktoriumi. Tarpininkavo Lietuvos Respublikos Vyriausybei palaikant ryšius su Lenkijos okupuoto Vilniaus lietuvių veikėjais, siuntė jiems finansinę paramą. Mirė 1925 m. peršautas lenkų nacionalistų.

Juozas Bartašius (1890-1965) – visuomenės ir kultūros veikėjas, nuo 1930 m. iki 1940 m. dirbo Utenos miesto burmistru. Jo darbo metais Utena sparčiai plėtėsi ir modernėjo: buvo pastatyta daug naujų pastatų - Lietuvos banko Utenos skyriaus rūmai, dvi pradžios mokyklos, Šaulių namai, pieninė, elektros jėgainė, spaustuvė, rekonstruota ligoninė, išgrįstos pagrindinės miesto gatvės, pastatyti nauji betoniniai tiltai, moderni miesto pirtis. J. Bartašiaus rūpesčiu iš Utenos dvarininko Balcevičiaus miestelėnų reikmėms nupirkti abu miesto teritorijoje esantys ežerai ir juose įrengtos viešos maudyklos, miesto centre šalia upės įrengtas ir apželdintas poilsio parkas. J. Bertašius režisavo prieškario Utenos mėgėjų teatro spektaklius, pats atliko vaidmenis.
1939 m. vasario mėn. 10 d. Lietuvos Respublikos Prezidento dekretu už nuopelnus miestui apdovanotas LDK Gedimino V laipsnio ordinu. 1941 m. buvo ištremtas į Sibirą, į tėviškę po įkalinimo sugrįžo 1956 m.

Konstantinas Bražėnas (1894-1933) – Lietuvos politinis bei visuomenės veikėjas. 1916 m. baigė Peterburgo gimnaziją prie Šv. Kotrynos bažnyčios, mokėsi Karo medicinos akademijoje. 1918 m. grįžęs į Lietuvą išrinktas į Utenos apskrities komitetą. Kovų su bolševikais metu dirbo Utenos ligoninėje. Buvo paskirtas Utenos apskrities viršaičio padėjėju, užėmė apskrities viršininko pareigas. Utenoje aktyviai dalyvavo „Pavasarininkų“ ir „Saulės“ draugijose. 1920 m. - 1922 m. Steigiamojo Seimo atstovas, išrinktas VI (Utenos) rinkimų apygardoje, pagal Krikščionių demokratų sąrašą. Vėliau dirbo notaru Utenoje, buvo Utenos ,,Saulės“ gimnazijos mokytojas, nuo 1930 m. Panevėžio II notaras. Dalyvavo katalikiškų organizacijų veikloje.

Ignotas (Ignas) Ragauskas (1891-1941) –Lietuvos katalikų kunigas, pasmerkęs Holokaustą ir žuvęs už žydų gelbėjimą.
Įšventintas kunigu 1914 m., tarnavo vikaru ir klebonu Žemaitijos ir Aukštaitijos bažnyčiose, susikūrus Svėdasų šaulių būriui, tapo šio būrio nariu, nuo 1939 m. pradžios tarnavo Vyžuonų (Utenos r.) Šv. Jurgio parapijos vikaru. 1941 m. liepos viduryje Vyžuonų bažnyčioje jis pasakė pamokslą, kuriame griežtai pasmerkė žydų žudynes ir ragino žmones nekelti rankos prieš kitus, jokiu būdu neprisidėti prie smurto, laikytis žmoniškumo taisyklių. Dėl tokio viešo pasisakymo ir dėl to, kad buvo priglaudęs ir slėpė kelias žydes, dvasininkas buvo įskųstas, suimtas ir įkalintas Utenos kalėjime.
1941 m. rugpjūčio 7 d. jis buvo sušaudytas kartu su žydais Rašės miške (Utenos r.). Palaidotas bendroje holokausto aukų kapavietėje. 1944 m. lapkritį palaikai buvo ekshumuoti ir perlaidoti Utenos senosiose kapinėse. Kapą ženklina geležinis kryžius su skardos lentele ir įrašu: „A+A / Kunigas Ignas / Ragauskas / 1891–1941 / Tragiškai žuvęs“. Kunigo I. Ragausko pavardė ir gimimo bei mirties metai iškalti ir Utenos Kristaus Žengimo į dangų bažnyčios šventoriuje kunigų memoriale. 2015 m. kun. Ignas Ragauskas apdovanotas Žūvančiųjų gelbėjimo kryžiumi (po mirties).

Česlovas Norvila (1863-1954) – gydytojas, chirurgas, 1922 m. paskirtas į Utenos ligoninę. Baigęs medicinos mokslus carinėje Rusijoje, dirbo Rusijos ligoninėse. Po bolševikinės revoliucijos jis sugrįžo į Lietuvą. Utenos ligoninėje greit suorganizavo operacinę ir instrumentarijumą, pradėjo operuoti. Iš 1923 m. darbo ataskaitos, rašytos aps. gydytojui, matyti, kad nuo 1922 - 1923 metais jis buvo atlikęs 234 stacionarines ir 50 ambulatorinių operacijų. Jis buvo ne tik chirurgas, bet ir akušeris–ginekologas, gydė vaikus ir suaugusius, sergančius vidaus ligomis. 1932–1934 m. dirbo ligoninės vedėju. Karo metu dirbo ambulatorijoje chirurgu konsultantu, po karo – odos–veneros ligų dispanserio vedėju. Dirbęs Utenoje 29 m., būdamas 88 metų, 1951 m. išėjo į pensiją. Mirė 1954 m.

Antanas Grigelis (1900-1962) – gydytojas, nuo 1933 m. pirmasis Utenos ligoninės rentgenologas, tais pačiais metais įrengęs rentgeno kabinetą. Dirbo rentgeno kabineto vedėju, ligoninės vedėju (1934–1938). 1930 m. jis baigė Kauno VDU medicinos fakultetą, 1932 m. tobulinosi Vienoje (Austrijoje), 1938 m. –

Berne (Šveicarija). 1946–1948 m. skaitė rentgenologijos kursą Vilniaus univ., Nuo 1948 iki 1954 metų toliau dirbo Utenos ligoninės rentgenologu, 1952–1959 metų dirbo rentgenologu Pažaislio psichiatrinėje ligoninėje. Gydydamas tuberkuliozę, pats ja užsikrėtė, gydėsi Romainių tuberkuliozinėje ligoninėje, mirė 1962 m., palaidotas prie žmonos Irenos Grigelienės.

Irena Birutė Kairiūnaitė Grigelienė (1908-1960) – gydytoja stomatologė, 1933 m. kartu su vyru A. Grigeliu atvyko dirbti į Uteną. Dirbo stomatologe, buvo aktyvi visuomenininkė, aktyviai dalyvavo Šaulių sąjungoje, „Saulės“ gimnazijos tėvų komitete, ir Raudonojo Kryžiaus veikloje. 1945 m. organizavo „Raudonojo Kryžiaus“ medicinos seserų kursus, kurie jai vadovaujant 1954 m. peraugo į Respublikinę Utenos medicinos mokyklą. 1941 m. Grigeliai, nepabūgę didžiulės rizikos, Utenoje, savo namuose, savaitę slėpė ir išgelbėjo nuo žūties du žydų jaunuolius, uteniškius brolius Segalius.

Petras Raudà (1894 - 1974) – Lietuvos katalikų kunigas, mokytojas, Garbės kanauninkas.
1928–1930 ir 1940–1944 Utenos gimnazijos kapelionas, tikybos mokytojas (1940–1944) ir parapijos klebonas; Utenos bažnyčioje įrengė 4 klausyklas, naujus suolus ir Švč. Jėzaus Širdies altorių. 1928–1929 metais laikinai ėjo ir gimnazijos direktoriaus pareigas.
1944 m. paskirtas Kauno kunigų seminarijos vicerektoriumi, 1945 – rektoriumi.
Vokiečių okupacijos metais, dirbdamas Utenoje, P. Rauda išgelbėjo gyvybę keletui žydų kartu su dviejų vienuolių Juozapos Kibelaitės ir Stefanijos Eigelytės pagalba. Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, kunigas P. Rauda (po mirties) apdovanotas Lietuvos Respublikos Žūvančiųjų gelbėjimo kryžiumi (2003 m.). 1946 m. sovietų ištremtas į Sibirą. Lageriuose organizavo religinių knygų vertimus ir jų rankraščių perdavimą į Lietuvą. 1954 grįžęs į Lietuvą buvo Anykščių Šv. apaštalo evangelisto Mato parapijos altarista rezidentas; bažnyčioje pastatydino A. Baranausko biustą. 1957 m. už dienoraštyje aprašytus tardymus ir kalinimą bei iniciatyvą įamžinti vyskupo A. Baranausko atminimą sovietų saugumo pareigūnų suimtas, įkalintas ir tardytas, nuteistas 10 m. kalėti ir išvežtas į Mordoviją. 1962 reabilituotas, grįžęs į Lietuvą gyveno Svėdasuose. Palaidotas šalia savo motinos Utenos senosiose kapinėse.

Petras Markevičius (1912-1987) – kunigas, poetas, prozininkas, dramaturgas, tautodailininkas. Vikaravo Pumpėnuose, Vabalninke, klebonavo Daunoriuose, Upytėje, Anciškyje, Dambravoje, o nuo 1964 m. iki pat mirties – Biliakiemyje. Nutapė per 400 paveikslų, paliko šimtus rankraščių, kuriuose eilėraščiai, poemos, dramos, tautosakos rinkiniai. Pasirašinėdavo Petro Markaičio slapyvardžiu. Domėjosi daile, kultūra, literatūra, tautosaka. Po kūrėjo mirties surengta tapybos darbų paroda, išleista poezijos rinktinė „Viršukalnių aidas“, knygos „Tarp ūkanų ir saulės“ ir „Vienas žodis“. 2020 m. išleistas tapybos ir akvarelių albumas „Šventas vakaras“.

Rapolas Šaltenis (1908-2007) – pedagogas, rašytojas, žurnalistas, vertėjas, Lietuvos nusipelnęs mokytojas. 1938 m. baigė Vytauto Didžiojo universiteto Humanitarinių mokslų fakultetą, mokytojo specialybę, dirbo žurnalisto darbą, spaudoje paskelbė daug straipsnių apie kultūrą, švietimą, literatūrą, spausdino literatūrines apžvalgas ir recenzijas. Nuo 1938 m. iki 1972 m. dirbo pedagoginį darbą įvairiose Utenos mokyklose. Tarpukario metais buvo šaulys, Tautininkų sąjungos, Vilniui vaduoti sąjungos narys. Apdovanotas LDK Gedimino V laipsnio ordinu, LR Švietimo ministro, Prezidento padėkos raštais, Atgimimo sąjūdžio dalyvio medaliu.
Paskutiniuosius gyvenimo metus paskyrė Antano Baranausko ir Antano Vienuolio-Žukausko biografijų ir jų kūrybos tyrinėjimams, paskelbdamas biografines apybraižas. Utenos rajono tarybos 1996–09–28 posėdžio sprendimu Utenos miesto garbės piliečio vardas suteiktas už pedagoginę, literatūrinę, publicistinę veiklą ir produktyvų vertėjo darbą. 1999 m. apdovanotas Lietuvos Didžiojo kunigaikščio Gedimino ordino Riterio kryžiumi.

Gediminas Šukys (1923-2002) – kunigas, kompozitorius, vienas žymiausių sovietmečiu bažnytinės muzikos kūrėjų, dirbęs ne tik pastoracinį, bet ir kultūrinį darbą. 1941–1946 m. studijavo Kauno kunigų seminarijoje. Kunigu įšventintas 1946 m. Vikaravo Biržuose, Panevėžio katedroje, Šeduvoje, Saločiuose, Kupiškyje, Utenoje. Klebono pareigas ėjo Palėvenėje, Daugailiuose, Zarasuose, Surdegyje, Dusetose. 1968–1978 m. buvo Zarasų dekanas. Domėjosi muzika, yra sukūręs liturginių giesmių, Mišių ir kitų

kūrinių. Prisiminimuose dvasininkas liko kaip nuoširdžiai bendravęs su parapijiečiais, stengęsis kuo geriau pažinti šeimas, pasižymėjęs atidumu ir dėmesingumu, įsiminęs įspūdingais pamokslais. Palaidotas Utenos senosiose kapinėse prie tėvų.

Juozapa Kibelaitė (1907-2006) ir **Stefanija Eigelytė** (1916-2002) – buvo Utenos Kristaus Žengimo į dangų parapijos vienuolės. J. Kibelaitė vadovavo Katalikų bažnyčiai priklausiusiems vaikų globos namams Utenoje. 1941 m. pabaigoje į globos namus jos priėmė trejų metukų žydų vaiką Aleksandrą Šneiderį. J. Kibelaitė drauge su už tiekimą atsakinga vienuole S. Eigelyte užregistravo berniuką lietuvišku vardu. Globos namuose Aleksandras išbuvo iki okupacijos pabaigos 1944 m. vasarą. Po karo jį pasiėmė tėvai ir visa šeima išvyko į Izraelį.
J. Kibelaitė ir S.Eigelytė 1997 m. gavo Pasaulio Tautų Teisuolio apdovanojimą, o 2002 m. buvo apdovanotos Žūvančiųjų Gelbėjimo Kryžiaus apdovanojimu.

Alfonsas Nyka -Nyliūnas (Alfonsas Čipkus) (1919 - 2015) – vienas didžiausių, moderniausių 20 a. lietuvių poetų, vertėjas, literatūros kritikas, Lietuvos nacionalinės premijos laureatas, VDU garbės daktaras. 1944 m. pasitraukė į Vakarus, ten studijavo filosofiją bei meno istoriją, baigė vokiečių, prancūzų ir anglų literatūros studijas. Dirbo mokytoju lietuvių gimnazijose užsienyje, bendradarbiavo su kultūrine Lietuvos spauda. Nuo 1949 m. gyveno Baltimorėje (JAV), dirbo Kongreso bibliotekoje Vašingtone. 2017 m. buvo palaidotas savo tėvų kape kartu su savo žmonos Aleksandros ir sūnaus Horacijaus palaikais.

Vytautas Petronis (1923-2019) – Utenos miesto garbės pilietis, Utenos rajono kultūros ir meno premijos laureatas, dailininkas ekslibristas, knygų iliustruotojas, tarptautinių, respublikinių ir rajono parodų dalyvis, šaulys, visuomenės veikėjas. Nuo 1944 m. iki 1991 m. dirbo visose Utenos miesto mokyklose, dėstė piešimą, braižybą, dailės istoriją. Buvo mokinių mylimas ir gerbiamas Mokytojas. Dalyvaudavo rajoninėse, respublikinėse ir tarptautinėse ekslibrisų parodose, yra suprojektavęs visuomeninių pastatų interjerų, Lietuvos krikšto 600-ųjų metinių paminklą Salake (Zarasų r.).
2003 m. Vytautui Petroniui už aktyvią pedagoginę, kultūrinę, visuomeninę veiklą buvo suteiktas Utenos miesto garbės piliečio vardas.

Algirdas Palskis (1940-2010) – chorvedys, muzikos mokytojas, kaimo kapelų vadovas, ilgametis Utenos kultūros centro direktorius. 1969 m. įkūrė Utenos kultūros rūmų kaimo kapelą ir jai vadovavo iki 1997 m. A. Palskiui 2005 m. skirtas Utenos miestui nusipelniusio žmogaus apdovanojimas už svarų visuomeninį kūrybinį indėlį į bendruomenės gyvenimą bei miesto vardo garsinimą Lietuvoje ir už jos ribų.

Romaldas Juozas Valančiūnas (1932-2023) **–** ilgametis visuomenės veikėjas, žurnalistas, vertėjas, „Verdenės“ literatų klubo narys. Pirmasis Utenos r. vietos radijo laidų korespondentas ir organizatorius, 1984–1991 Lietuvos radijo korespondentas, vietos radijo laidų redaktorius, vienas iš Lietuvos sąjūdžio Utenos skyriaus kūrėjų. Išleido 2 knygas apie Utenos rajoną, buvo aktyvus Utenos kraštiečių klubo „Indraja“ valdybos narys.

Donata Prušinskaitė (1926-2024) – gimė ir gyveno Utenoje garsios bajorų Prušinskų palikuonė. Tapytoja, parodose dalyvavo nuo 1983 m., buvo Utenos rajono tautodailininkų klubo „Svirnas“ narė. Be tapybos, Donata kūrė poeziją ir smulkiąją prozą. Nuo 1987 metų iki mirties ji buvo ir Utenos literatų klubo „Verdenė“ narė.

Vytautas Pranciškus Straižys (1936 -2021) – Lietuvos astronomas, Lietuvos mokslų akademijos narys korespondentas, Vilniaus universiteto Teorinės fizikos ir astronomijos instituto vyriausiasis mokslo darbuotojas. 1977–1990 m. profesorius V. Straižys buvo Vilniaus astronomijos observatorijos biuletenio redaktorius, 2002 m. parengė ir išleido „Astronomijos enciklopedinį žodyną“. Prof. V. Straižys – dviejų Lietuvos mokslo premijų laureatas, 2003 m. apdovanotas Lietuvos kunigaikščio Gedimino ordino karininko kryžiumi. Nuo 1967 m. Tarptautinės astronomų sąjungos narys, 1979–1985 m. vykdė „Žvaigždžių klasifikacijos“ komisijos viceprezidento ir prezidento pareigas. Tarptautinė astronomų sąjunga 2002 m. jo vardu pavadino asteroidą 68730 Straizys.

LAISVĖS KOVŲ DALYVIAI, PALAIDOTI UTENOS MIESTO SENOSIOSE KAPINĖSE:
KOVOSE UŽ LIETUVOS LAISVĘ IR NEPRIKLAUSOMYBĘ ŽUVUSIŲ SAVANORIŲ KAPAI (32 kapai): (Utenos Senosiose kapinėse – dviejose vietose, dalis Laisvės kovų dalyvių kapų (3) yra ir kalnelyje šalia Dauniškio koplyčios ir Utenos Naujosiose kapinėse (Lietuvos partizanų kapai (5) ir vienas bendras kapas).

LIETUVOS KRIMINALINĖS POLICIJOS PAREIGŪNŲ KAPAI (3 kapai);
UTENOJE DIRBUSIŲ DVASININKŲ KAPAI (bažnyčios šventoriuje);
MONUMENTAS ŽUVUSIEMS TREMTINIAMS (bažnyčios šventoriuje).

UTENOS MIESTO NAUJOSIOS KAPINĖS

Adolfas Driukas (1928-2021) – choro ir orkestro dirigentas, pedagogas. A. Driukas nuo 1965 m. Utenos rajono dainų švenčių organizatorius ir vyr. dirigentas, nuo 1969 m. Utenos kultūros rūmų vyrų choro „Aukštaičiai“ meno vadovas ir dirigentas. Nuo 1989 m. Utenos politinių kalinių ir tremtinių mišriojo choro vadovas, nuo 1991 m. Politinių kalinių ir tremtinių chorų švenčių dirigentas. 1996 m. subūrė Utenos apskrities teritorinės gynybos rinktinės pučiamųjų orkestrą, buvo jo meno vadovas ir dirigentas.
Utenos rajono savivaldybės tarybos 2006–01–26 sprendimu Utenos miesto garbės piliečio vardas chorvedžiui suteiktas už nuopelnus kultūrai ir ilgametę kūrybinę veiklą vadovaujant Utenos kultūros centro vyrų chorams „Aukštaičiai“ ir „Ainiai“.

Petras Panavas (1933-2024) – lietuvių poetas, prozininkas, Nuo 1972 m. gyveno Utenoje, kur ilgus metus dirbo pedagoginį darbą. Aktyviai dalyvavo Sąjūdžio veikloje, vedė pirmąjį Sąjūdžio mitingą Utenoje, dalyvavo rinkimų batalijose bei politiniame Utenos rajono gyvenime. Dvidešimt trejus metus redagavo kraštiečių klubo leidinį „Indraja“, buvo aktyvus literatų klubo „Verdenė“ narys, nuo 1979 m. – Lietuvos rašytojų sąjungos narys.
Utenos rajono savivaldybės tarybos 2019 m. sausio 31 d. sprendimu Nr. TS-3 Utenos krašto garbės piliečio vardas Lietuvos rašytojų sąjungos nariui, rašytojui suteiktas už ilgametę aktyvią pilietinę, pedagoginę veiklą, Utenos krašto literatūros, kalbos, istorijos puoselėjimą, sklaidą, žurnalo „Indraja“, uteniškių leidinių redagavimą, dėmesį ir pagalbą kūrybingam jaunimui ir literatams.

Klemensas Kupriūnas ***(Klemas)***, (1951-2022) – dailininkas, ekslibrisininkas, grafikas, žurnalistas. 2011 metais jam už kūrybinę veiklą, už autentišką, profesionalią, turinčią išliekamąją vertę novatorišką kūrybą, garsinančią Utenos vardą šalyje ir užsienyje, buvo skirta Utenos rajono meno ir kultūros premija. K. Kupriūnas yra sukūręs per 3 tūkst. ekslibrisų, kurie pasklido po Lietuvą ir įvairias užsienio šalis. Ne vienas darbas buvo įvertintas tarptautiniuose konkursuose Lietuvoje, Lenkijoje, Turkijoje, Kazachstane, Amerikoje. Jis pats organizuodavo tarptautinius mažosios grafikos plenerus ir konkursus, personalines parodas eksponavo sostinėje, gimtojoje Linkuvoje (Pakruojo r.) ir kituose miestuose.

KOVOSE UŽ LIETUVOS LAISVĘ IR NEPRIKLAUSOMYBĘ ŽUVUSIŲ SAVANORIŲ KAPAI **(**Utenos Naujosiose kapinėse (Lietuvos partizanų kapai (5) ir vienas bendras kapas).

Kapinių vietas galite rasti Lietuvos kapinių informacijos skaitmeninimo ir duomenų valdymo sistemoje https://cemety.lt/.

Informaciją parengė Utenos rajono savivaldybės administracijos Kultūros skyrius